

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Stuk (Danske Klassikere)

Citation: Bang, Herman: "Stuk", i Bang, Herman: *Stuk*, udg. af Paul Nørreslet , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 230. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang07val-shoot-idm140472354950192/facsimile.pdf> (tilgået 16. maj 2024)

Anvendt udgave: Stuk

– Det skulde du vel nu til at forsøge at bilde dig ind. Det vilde jo ogsaa være saa rart, sagde »Stemmen« – rigtig saa nemt.

– Nej, nej, sagde Herluf og rejste sig energisk: nej, nej, alt andet – kun ikke det.

Han gik op og ned i Stuen, før han igen satte sig med et Suk og læste Brevet: Asta var stadig ovre hos Sterns i Blekingen for at pleje Mathilde og være hende til Selskab.

– Den Lille er død, skrev hun. Maaske var det godt. Foreløbig bliver jeg her hos Mathilde, den lille Stakkel: her, kære Ven, gælder det af et sygt Barn at faa gjort et helt og rigtigt Menneske. Men der er noget, som stadig optager og foruroliger Mathilde: hun har hørt at Deres Ven, Erhard Gerster, skulde være meget syg og lidende i Begreb med at rejse til Mentona eller ialfald et steds i Syden. Vil De ikke, hvis De véd noget og har paalidelige Efterretninger, skrive mig det til for at berolige den stakkels Mathilde.

De vilde bevise en Tjeneste ogsaa mod

Deres hengivne

Asta Heltz.

Det bankede, mens Herluf endnu sad med Brevet i sin Haand. Det var Værtinden, som sagde, at der ventede en Herre derude, som gerne vilde tale med Hr. Berg.

Det var Edvard Sundt.

– Dem, sagde Berg.

– Ja, sagde Sundt. Jeg tænkte, De havde vel idag ikke noget videre at forsømme ved en lille Passiar.

– Aa, nej – det ikke, sagde Berg trist.

De kom til Sæde, og efterat de havde talt lidt om Begivenheden, søgte Sundt at slaa ind paa mere ligegyldige Ting, mens hans Stemme stadig blev ved at have den samme milde, ligesom hjælpsomme Klang, som Berg havde fornummet straks ved de første Ord, da han kom ind. –

Samtalen vilde dog ikke komme rigtig i Trit, og Sundt gik om og saa' paa Nips og Billeder. Foran Billedet af Herlufs Fader, der hang over Skrivebordet, blev han staaende lidt:

– Ja, sagde han, han faldt derovre.

Han blev ved at se paa Billedet og satte sig ved Skrivebordet: Nej, det glemmer vel ikke nogen af os, der var med, sagde han.

Og maaske for at adsprede Herlufs Tanker (muligt, at han ogsaa